

faa ganske vanskeligt for Folk, der kjende de Vedkommende, at paavise, at ikke saa faa blive beskattede i Forhold til deres Indtægter meget for lavt. Jeg agter som sagt ikke at indlade mig paa nogen udtømmende Kritik eller Buderling af Formue- og Indkomstskatten, men jeg siger, at efter min Formening spinder det theoretisk Delbige og Retfærdige, som uregtelig ligger i Formue- og Indtægtskatten, bort i Praxis, fordi man trækker den hen paa Steder, hvor det er umuligt at skaffe de Kræfter tilveie, som behøves for at ligne den forsvarligt. Et af de ærede Medlemmer her i Thinget — jeg ved ikke om det var den ærede Ordfører for Mindretallet (Overmoes) — sagde igaar, at jeg havde sluttet mig til denne Befæstning. Jeg svarer dertil: Ja, naar det er absolut nødvendigt at faae den, saa har jeg ogsaa en forsvarlig Grund at staa paa, og saa bør Statterne heller ikke vægre sig ved at bære den, selv om de maatte have nogen Mistanke til den; men saalænge dette ikke er Tilfældet, er jeg ikke istand til at se, at der er nogen almindelig politisk Grund men vel en Partigrund til at søge denne Stat knyttet netop til de Foranstaltninger, hvorom der her er Tale. — Den ærede Ordfører anstillede igaar nogle Beregninger, hvorefter han mente, at der gennem denne Stat vilde udkomme 30 Millioner Kroner, som skulde fordeles paa 10 Aar, og han sættede sig i den Henseende til de allerde foreliggende Udtalelser, som man er kommen til ved de tidligere Behandlinger. Jeg tror, at han vurderede de Modifikationer, som Udvalget selv foreslaar, for lavt, naar han ikke bestomindre troede at kunne ansætte Skatteindtægten til cirka 100 Millioner Rb. Jeg holder mig overbevist om, at den i Virkeligheden vil vise sig at være mindre, ikke blot paa Grund af, at Forslaget giver en saa betydelig Nedsættelse og navnlig en saa betydelig Nedsættelse for den Del af Befolkningen, som udgjør de Fleste, men ogsaa fordi der er en meget væsentlig Opfordring for dem, der skulle erkevere den Slags Love, til at være meget forsigtige, og navnlig til snarere at være for milde end for haarde for at faae den virkelige Indtægt frem. Hvad Formuen angaar, da indrømmede den ærede Ordfører, at den vistnok vilde vinde ind til det Halve. Jeg tror imidlertid ikke, at han kan blive staaende derved; jeg holder mig overbevist om, at han ikke faar Halvdelen ud, og som Følge deraf vil ogsaa den Skat, som han tænker paalagt de mere Velhavende, ikke blive staaende ved 1 pCt. af Indkomsten og  $\frac{1}{4}$  pro mille af Formuen; men dersom de 30 Millioner skulle skaffes tilveie, vil det blive en Skat, som foruden den almindelige odigse Karakter, den har, ikke vil være uden at have en trykkende Egenkab i langt højere Grad, end det ærede Medlem tror. Dette ligger jo imidlertid, som sagt, slet ikke for; jeg holder mig overbevist om, at, naar vi først skulle til at undersøge disse Skatter, da vil det ikke gaa nær saa

nemt, og de ville ikke være nær saa velkomne, som man nu i dette Tilfælde synes, og jeg siger, at dette er for mig en Grund til ikke at sætte denne Skat i Forbindelse med et Spørgsmaal, som i visse Henseender kan siges at berøre andre Strengere i det menneskelige Hjerte. — Den ærede Ordfører havde igaar den Godhed at nævne mig som Forsvarsminister, men dette er en Ære, som jeg ikke kan modtage. Der er ganske vist nogle mere almindelige politiske Betragtninger i det ærede Flertals Forslag, som jeg har fundet mig naturlig foranlediget til at omtale, men hvad de egentlig militære Spørgsmaal angaar, da skal jeg overlade til mine militære Kolleger nærmere at forhandle med det ærede Thing derom. Jeg beslager, at man ved at fastholde Partiåndpunktet gjør det umuligt at komme til at arbejde paa de Anliggender, der maa ligge os Alle paa Hjerte. Jeg kan ikke se rettere, end at, dersom dette fastholdes, bliver Resultatet det, at der Intet kan gøres. Jeg fraraader derfor meget indstændig — og beder meget indtrængende det ærede Thing betænke sig to Gange, inden det gaar ind paa — at vedtage Forslagets § 2.

**Krigsministeren (Steinmann):** Efterat jeg igaar har havt den Ære at høre Betænkningen motiveret af den ærede Ordfører for Udvalget, ligesom af den ærede Ordfører for Udvalgets Mindretal, skulde jeg først bemærke, at, idet jeg fuldkommen godt kan forstaa, at man har anstillet sine Betragtninger under Et med Hensyn til disse forskellige Lovforslag, Marineministerens to Lovforslag og mit ene, ser jeg paa ingen Maade, at deraf skulde følge, at ogsaa Lovforslagene selv skulle slaas sammen og opføres under Et. At man ønsker at have Forsvaret til Søs og Forsvaret til Lands lagte ind under een Minister, er jo sin Sag; men saa længe de ikke ere lagte ind under een Minister, tror jeg, det er en billig Forordning af enhver enkelt af os, og jeg maa holde derpaa for mit Vedkommende, at hvert enkelt Forslag stilles rent og klart med de Endringer, som det høie Thing maatte beslutte, da jeg ellers ikke selv kan se klart i Sagen og umulig kan vide, særlig paa enkelte Omraader, hvad der tilfalder Marineministeren, hvad der tilfalder mig, og hvad jeg skal være Ansvarer for. Med Hensyn til § 2, som er opstillet af Udvalgets Flertal, kan jeg jo ganske henholde mig til, hvad den høitagtede Conseilspresident tidligere skriftlig har udtalt og nu idag gjentaget, og jeg skal desfor ikke berøre dette Punkt videre, men kun sige, at det er en Selvfølge, at jeg maa insistere paa, at den udgaa af Lovforslaget, da Følgen jo ellers vil blive, som det blev fremhævet, at der Intet vil blive af hele Loven, hvilket jeg — og jeg tror hele Landet med mig — vilde se med stor Sorg. Naar jeg nu vender mig til Realiteten af Sagen, skal jeg ikke berøre andre Punkter end dem, som